

Wędrowka przez Biblię

Broszura wydawany przez
„Impuls” TWR Polska

nr **51**

od **01.11.2020**
do **26.03.2021**

Niepokój i ocalenie.

*Czy widzisz, co dzieje się wokół?
Dostrzegasz niepokojące zjawiska, sygnały, znaki?*

Doskonale widzieli to wielcy prorocy Izraela. Jeremiasz zapowiadał upadek Jerozolimy, wzywał swoich rodaków do upamiętania, niestety, nie słuchano go i w tragicznych okolicznościach, wraz z całym ludem, został wzięty w niewolę.

Czy dzisiaj widzimy grożące nam niebezpieczeństwa? W tym czasie usłyszymy przejmujący głos Ezechiela, który prorokował na wygnaniu. W wizji, podarowanej mu przez Boga, widział nadchodzące ocalenie. Suche kości, porastające ścięgna i mięśniami, powstający do życia nowy lud, to obraz odrodzenia Izraela, ale też zapowiedź zmartwychwstania!

Jako pierwszy powstał z martwych Chrystus i to jego powtórne przyjście zapowiadał apostoł Paweł, pisząc do Tesaloniczan, Tymoteusza i Tytusa. Treść tych listów będziemy studiować w ciągu najbliższych miesięcy. Najważniejsze, żebyśmy ufali, że nawet, jeśli pandemia, zanieczyszczenie środowiska, zmiany klimatyczne, susze, powódzie, głód, wojny, zdziesiątkują nas lub w ogóle zrujną ten świat, Chrystus przygotował dla nas dom Ojca, w którym będziemy bezpieczni na zawsze.

Listy do Tesaloniczan

Czas napisania Listów

Pierwszy List do Tesaloniczan jest najstarszym znanym nam pismem apostoła Pawła i w ogóle pierwszym pismem Nowego Testamentu. List ten powstał w czasie drugiej podróży misyjnej Pawła w roku 50 lub 51. Drugi List do Tesaloniczan apostoł napisał nieco później, ale prawdopodobnie jeszcze w tym samym 51 roku. Listy do Tesaloniczan zostały więc napisane przed spisaniem Ewangelii i reszty pism Nowego Testamentu. Studiując ich treść, będziemy zapoznawać się z najwcześniejszą literaturą chrześcijańską.

Okoliczności powstania Listów

Tesalonika była rzymską kolonią, stolicą rzymskiej prowincji Macedonii. Obecnie miasto to nosi nazwę Saloniki. Leży ok. 80 km na północ od Aten. W czasach apostoła Pawła Tesalonika była wielkim miastem, metropolią o strategicznym znaczeniu dla regionu Macedonii i Achai, czyli dla terytorium mniej więcej współczesnej Grecji. Według słów Cycerona Tesalonika leżała „w samym łonie rzymskiego imperium”. Położona u wybrzeży Morza Egejskiego, usytuowana przy słynnej rzymskiej drodze Via Egnatia łączącej Rzym z Konstantynopolem, miała wielkie znaczenie jako centrum polityczne, handlowe i kulturalne. W czasach apostoła Pawła Tesalonika posiadała status wolnego miasta, miała swój samorząd i swoje własne sądy. Liczba jej mieszkańców wynosiła ok. dwustu tysięcy, należała więc ona do największych miast tamtych czasów.

Apostoł Paweł, wyruszając w drugą podróż misyjną, zabrał ze sobą Sylasa, a potem w czasie wędrówki także Tymoteusza i Łukasza. Do Tesaloniki dotarł ok. roku 50. Nauczał tam w synagogach. Niektórzy Żydzi, a także wielu pogan przyjęło głoszoną przez niego Ewangelię. Wkrótce jednak przeciwnicy Pawła wznici

w mieście rozruchy i apostoł musiał opuścić Tesalonikę. W dalszym ciągu wywierał jednak wpływ na powstałą tam wspólnotę za pośrednictwem swoich posłańców i poprzez listy.

Z Tesaloniki Paweł udał się do Berei, gdzie jednak nie przebywał długo, atakowany podobnie jak w Tesalonice przez przeciwników Ewangelii. Apostoł pozostawił w Berei Sylasa i Tymoteusza, a następnie udał się do Aten.

Później Paweł powędrował do Koryntu i prawdopodobnie tam spotkał się z Tymoteuszem i Syłasem, którzy zdali mu relację z tego, co dzieje się w Tesalonice. Aby pomóc młodej wspólnotcie w rozwiązaniu jej problemów, Paweł postanowił pilnie wysłać do Tesaloniki list. Niedługo potem apostoł napisał drugi list do Tesaloniczan.

Powodem napisania listów były głównie niepokojące wieści dotyczące błędnego interpretowania nauki apostoła na temat powtórnego przyjścia Chrystusa. Niektórzy chrześcijanie z Tesaloniki uważali, że skoro przyjście Chrystusa jest bliskie, nie trzeba już robić nic innego, tylko czekać... To powodowało, że pogrążali się w beczynności i marzycielstwie. Apostoł natychmiast zareagował na tak błędne poglądy Tesaloniczan. Napisał listy, w których wyjaśnił, że czujność w oczekiwaniu na powrót Chrystusa nie oznacza życia w atmosferze próżności, apatii czy hysterii.

Główne przesłanie Listów

Apostoł Paweł naucza w Listach do Tesaloniczan, że drugie przyjście Chrystusa nie jest czymś, czego człowiek wierzący miałby się obawiać. Wręcz przeciwnie, nadzieja rychłego powrotu Pana ma mobilizować chrześcijanina do radosnego i wytrwałego dzielenia się Ewangelią z bliźnimi. Perspektywa nadejścia Chrystusa nie może też powodować beczynności wierzących, ale powinna pobudzać ich do ciągłego duchowego rozwoju, do twórczego działania, które ma trwać aż do pochycenia Kościoła.

Apostoł zapewnia, że każdy wierzący, każdy członek Kościoła Jezusa Chrystusa, niezależnie od tego, czy w czasie powrotu Pana będzie jeszcze wśród żywych, czy od lat będzie należał do zmarłych, weźmie udział w pochwyceniu (paruzji) Kościoła. Paweł wyjaśnia też, że drugie przyjście Chrystusa zostanie poprzedzone występowaniem wielu szczególnych znaków (o tym pisze głównie w drugim liście).

Poza tym Listy do Tesaloniczan zawierają zarys podstawowych prawd ewangelicznych utwierdzających chrześcijan w wierze w Chrystusa jako Zbawiciela i Pana.

Struktura Listów

***Pierwszy List do Tesaloniczan podzielić można
na pięć zasadniczych tematów:***

1. Postawa wierzących wobec perspektywy powrotu Chrystusa r. 1
2. Nagroda dla wierzących w czasie powrotu Chrystusa r. 2
3. Życie wierzących do chwili powtórnego przyjścia Chrystusa
r. 3,1 - r. 4, 12
4. Śmierć wierzących a powtórne przyjście Chrystusa r. 4,13–18
5. Działalność wierzących w perspektywie powrotu Chrystusa r. 5

Drugi List do Tesaloniczan zawiera trzy główne tematy:

1. Prześladowanie (doświadczenie) wierzących r. 1
2. Historia świata a powtórne przyjście Chrystusa r. 2, 1–12
3. Praktyczne wskazówki dla oczekujących na powrót Chrystusa:
trwanie w Bożej Prawdzie, kroczenie za Jezusem, praca
r. 2, 13-r. 3, 18

Pracę naszą można wspierać modlitwą
oraz finansowo poprzez wpłaty na nasze konto:

PKO BP IV Oddział Wrocław
Nr r-ku: 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

List od korespondenta z Polski południowej

Powrót Pana jest bliski. Tak sędzę obserwując, co dzieje się na świecie. Modlę się codziennie, abym potrafił być we wszystkim posłuszny Bogu i zastanawiam się, czy jestem gotowy na spotkanie z Panem. Przebaczone mi dzięki krwi Jezusa Chrystusa, która oczyszcza mnie od wszelkiego grzechu. Pragnę przede wszystkim trwać w Nim.

Wiersz od słuchacza z Polski centralnej

Płaczę w swojej celi...
BOŻE, czy to wstyd?
Czuję posuchę.
Czy nie kocha mnie nikt?

To boli BOŻE nie odrzucaj mnie
Chcę poczuć TWĄ miłość i moc.
JEZU, bądź blisko...
Przecież mówisz, że nie jestem sam...

Że los mordercy nie jest CI obojętny,
Że przyjść do CIEBIE mogę zawsze.
Zatracam się w TOBIE JEZU.
Bez CIEBIE, BOŻE nie ma mnie.

Zły dobija się do mnie.
Chciałby zawładnąć znowu mną.
Tylko wiara, że walczysz za mnie BOŻE,
Za dziecko SWOJE, pozwala żyć

***„Ten to Duch Święty świadczy wspólnie z duchem naszym,
że dziećmi Bożymi jesteśmy”***

Rzym. 8,14-17

Księga Jeremiasza

Autor: Jeremiasz, prorok o złamanym sercu.

Jeremiasz jest jedną z najbardziej niezwykłych postaci biblijnych. Dowiadujemy się o nim z Pisma Świętego stosunkowo dużo, bo jego proroctwa powiązane były ściśle z jego życiem. Księga Jeremiasza zawiera wiele fragmentów o charakterze autobiograficznym.

Oto jakie fakty odnośnie życia proroka poznajemy, studiując Księgę Jeremiasza oraz księgi historyczne Starego Testamentu:

1.

Pochodził z kapłańskiej rodziny z Anatot, leżącego w ziemi Beniamina, około 9 km od Jerozolimy (1, 1).

2.

Został przez Pana wybrany na proroka zanim się urodził (1, 5).

3.

Bóg polecił mu rozpocząć służbę prorocką, gdy był jeszcze młodzieńcem (1, 6).

4.

Otrzymał, w bezpośredni sposób, poselstwo od samego Pana (1, 9–10).

5.

Jego działalność rozpoczęła się za panowania króla Jozjasza (1, 2), potem był jednym z uczestników jego pogrzebu, ułożył tren żałobny (II Księga Kronik 35, 25).

6.

Nie założył rodziny ze względu na ciężkie czasy, w jakich żył. Pan polecił mu: „Nie weźmiesz sobie żony i nie będziesz miał na tym miejscu ani synów, ani córek...” (16, 2).

7.

Nie przyjęto jego przesłania. Odrzucony przez swoich rodaków, znienawidzony, był prześladowany, oczerniany, oskarżany o zdradę, chłostany, bity, więziony

(11, 18–21; 12, 6; 18, 18; 20, 1–3; 37, 1–16).

8.

Poselstwo, które przekazywał swemu narodowi w imieniu Pana, złamało jego własne serce **(8, 18–21).**

9.

Chciał zrezygnować, był gotów zakończyć działalność prorocką, ale Bóg mu na to nie pozwolił **(20, 7–9).**

10.

Był świadkiem upadku Jerozolimy i uprowadzenia ludu judzkiego do niewoli babilońskiej. Dowódca wojsk babilońskich pozwolił mu pozostać z resztą ubogich rodaków w ziemi judzkiej **(39, 10–14)**, a gdy ci postanowili pójść do Egiptu, Jeremiasz w imieniu Pana ostrzegał ich i próbował odwieść od tego zamiaru **(42, 15–22)**. Nie usłuchano go jednak i zmuszono do emigracji, razem z nimi, do Egiptu **(43, 1–7)**. Sam prorok działał jeszcze przez jakiś czas, nadal odtrącany i poniżany. Zgodnie z tradycyjnym przekazem zginął tragicznie, uśmiercony przez swoich rodaków.

Tak więc prorok, urodzony w małej wiosce Anatot, 9 km na północ od Jerozolimy, zmarł, prawdopodobnie w wieku ponad 60 lat w Egipcie. Jeden z przekazów podaje, że został ukamienowany, inny - że zginął w jeszcze większych męczarniach, przetrzynięty piłą.

W 1 rozdz. Listu do Hebrajczyków, poświęconym bohaterom wiary, czytamy: „...doznawali szyderstw i biczowania, więzów więzienia, byli kamienowani, paleni, przetrzynani piłą, zabijani mieczem” **(36–37).**

Studiując Pismo Święte, można zidentyfikować męczenników, którzy przeszli przez wszystkie prześladowania wymienione

przez autora Listu do Hebrajczyków, za wyjątkiem jednego rodzaju tortur; nie można znaleźć nikogo, kto byłby przerynany piłą. Źródła tradycyjne, pozabiblijne, podają, że w Egipcie, gdzie zawleczono Jeremiasza siłą, został on w końcu wsadzony do wydrążonej kłody drewna i wraz z nią przepiłowany. Być może, że echo tej własnie tragedii znajdujemy w wypowiedzi autora Listu do Hebrajczyków.

Jeremiasza zwie się „płaczącym prorokiem” lub „prorokiem o złamanym sercu”. Określenia te nie mają pejoratywnego znaczenia, mówią o wrażliwości Jeremiasza i o jego wielkim poczuciu odpowiedzialności za duchowy i moralny stan ludu Bożego. Bóg przekazał Jeremiaszowi bardzo trudne poselstwo o upadku Jerozolimy, o upokorzeniu i niewoli całego narodu żydowskiego. Moglibyśmy się spodziewać, że do wypełnienia tak trudnej misji Bóg wybierze kogoś silnego, twardego, bezkompromisowego, tymczasem Bóg powołał na swego sługę Jeremiasza, człowieka bardzo wrażliwego, człowieka o drżącym głosie i oczach wypełnionych łzami.

Poselstwo Księgi

Jeremiasz był wielkim mężem Bożym, wiernym sługą Pana. Zadanie, które Bóg mu zlecił, było niezmiernie trudne. Prorok był świadkiem stopniowego upadku swego narodu i wiedział, że Bóg postanowił rozprawić się z nieposłuszeństwem jego rodaków. Jeremiasz przekazywał słowa Pana, słowa ostrzeżenia przed całkowitą klęską i niewolą narodu. Dziesięć północnych plemion Izraela już znalazło się w niewoli asyryjskiej, a dwa następne, południowe, zamiast wyciągnąć wnioski z upadku Królestwa Północnego, trwały nadal w nieposłuszeństwie względem Pana i brnęły coraz dalej w niemoralność i bałwochwalstwo. Zrozpaczony prorok obserwował swych rodaków zmierzających wprost ku katastrofie.

Dr Moorehead tak opisał sytuację, w jakiej znalazł się Jeremiasz: „Przyszło mu prorokować w czasie, kiedy wszystko

w jego ojczyźnie zmierzało ku końcowemu upadkowi. Ludzie coraz wyraźniej oddalali się od Boga, całkowicie brak było ufności względem Pana, lekceważono Prawo Boże, postępował upadek etyczny, upadek moralności. W życiu politycznym elity rządzące popełniały wiele błędów, lekkomyślnie wiążąc się przymierzami z narodami pogańskimi. Narastały podziały pomiędzy licznymi partiami i frakcjami, w otoczeniu kolejnych królów pojawiało się wielu złych doradców. Państwo judzkie zmierzało ku samozagładzie, a przywódcy i lud, zamiast dostrzegać grożącą im klęskę, upewniali się w fałszywym przekonaniu, że nic im nie grozi, gdyż Jerozolima i świątynia są nietykalne ze względu na Bożą ochronę. Jeremiasz toczył heroiczny bój o to, by jego rodacy przejrzel i upamiętali się, ale odrzucono go, mimo że przemawiał w imieniu żywego Boga”.

Ja i ty żyjemy w czasach podobnych do tamtych. Nasz naród zachowuje pozory pobożności, ale żyje nie „po Bożemu”. Religijność naszego społeczeństwa jest powierzchowna, polega na zachowywaniu form i obrzędów, natomiast brakuje duchowej głębi i moralnej odnowy. Współczesne społeczeństwo żyje w przekonaniu, że dzięki osiągnięciom nauki i techniki ludzkość przezwycięży wszystkie poważniejsze problemy, podczas gdy tak naprawdę zmierzamy ku samodestrukcji: postępuje upadek moralności, pogłębiają się różnice i podziały ekonomiczne, polityczne, narastają napięcia i konflikty, religijność przeradza się w fanatyzm, podczas gdy brak miłości, wrażliwości, pokory. Dzisiaj Bóg został niejako usunięty na margines życia. Ludzie uznający Biblię za Księgę zawierającą Boże Słowo są traktowani jak nawiedzeni. Nie słucha się ich głosu, nie bierze się na poważnie ich wypowiedzi, odrzuca się ich, podobnie jak działo się to z Jeremiaszem.

Jeden z autorów powiedział: „Jeremiasz nie był może takim mocarzem jak Elias, nie był takim krasomówcą jak Izajasz ani takim wizjonerem jak Ezechiel, ale jego wrażliwość i przenikliwość w dostrzeganiu problemów swego pokolenia sprawiły, że stał

się sumieniem swego narodu i niezwykłym Bożym sługą, dzięki któremu Słowo żywego Boga było zwiastowane społeczeństwu zdegenerowanemu, zakłamanemu i skorumpowanemu”.

Działalność Jeremiasza przypadła na okres panowania kilku ostatnich królów z linii Dawida zasiadających na tronie Królestwa Judzkiego. Prorok rozpoczął swą służbę w trzynastym roku panowania Jozjasza, a działał w Jerozolimie aż do uprowadzenia jej mieszkańców do niewoli babilońskiej, a potem jeszcze wśród pozostałej reszty w ziemi judzkiej i w Egipcie.

Jeremiasz zapowiedział powrót wygnańców z niewoli babilońskiej po siedemdziesięciu latach i przepowiedział, że będzie to pierwszy krok na drodze ku nowemu etapowi historii zbawienia, ku Nowemu Przymierzu, wraz z powszechnym nawróceniem do Boga. Prorokował: „Oto nadchodzą dni – wyrocznia Pana – kiedy zawrę z domem Izraela nowe przymierze. Nie jak przymierze, które zawarłem z ich przodkami, kiedy ująłem ich za rękę, by wyprowadzić ziemi egipskiej. (...) Lecz takie będzie przymierze, jakie zawrę z domem Izraela po tych dniach – wyrocznia Pana: Umieszczę swe prawo w głębi ich jestestwa i wypiszę na ich sercu...” (31, 31–34). W prorockiej perspektywie Jeremiasz łączy ten okres z pojawieniem się Mesjasza Króla, Odrośli Dawidowej (30, 9; 33, 15). Jezus Chrystus nawiązał do tego proroctwa w czasie Ostatniej Wieczerzy, wskazując na jego najgłębszy sens; Jezus mówił o nowym przymierzu dokonującym się dzięki przelaniu Jego krwi.

Księga Jeremiasza przedstawia nam bogaty obraz życia proroka. Ukazuje blaski i cienie losu Bożego sługi. Przede wszystkim mówi o przemożnej sile Słowa Bożego, któremu prorok musi się podporządkować, nawet za cenę wielkich wyrzeczeń i cierpienia. Misja prorocka Jeremiasza na pozór nie powiodła się, ale tak naprawdę nadała właściwy kierunek religijności Judejczyków w niewoli, umożliwiła im przetrwanie najcięższych lat i odnowę życia duchowego po powrocie do ojczyzny.

Listy od korespondentów z Polski centralnej

Wiem, że nie zejść z drogi, którą podjąłem się iść. Cieszę się z tego, że to zrozumiałem, że porzuciłem tamto stare życie i że mam ludzi, którzy mnie wspierają. Dziękuję za to codziennie Bogu, bo w ten sposób wzrastam w wierze. Moje osobiste studium Biblii pozwala mi dostrzec głębię Słowa Bożego. Jest to dla mnie naprawdę budujące. Jeśli tracimy Jezusa w naszej drodze życiowej, chodźmy w grzechu.

Słuchając informacji o tym, co się dzieje na świecie z tym wirusem, nie ma się co dziwić, że ludzi ogarnęła panika. To wręcz trudne do pojęcia. Polecam wszystkich braci i siostry z TWR Panu, Jego opiece, prosząc Go, aby zachował Was w zdrowiu, by nic nie zakłócało Wam głoszenia Jego Słowa, Jego woli. Niech ta ewangelizacja dotrze jak najdalej, by każdy mógł usłyszeć o Bogu i Jego miłości do każdego z nas.

Kto zbłądzi zawsze może powrócić do domu naszego Ojca, Pana. Nie jesteśmy skreśleni, zawsze mamy otwarte drzwi, choćbyśmy upadli tak nisko, że niżej już nie można, w każdej chwili możemy przyjść do Ojca, a On nas przyjmie. To odkrycie jest dla mnie wielkim wsparciem w chwilach trudnych. Życzę dużo zdrowia Wam i Waszym bliskim.

Kocham Jezusa za to, że nadal chce mnie prowadzić. Chcę głosić, że Jezus żyje i jest pośród nas. On dał mi tyle dowodów o swoim istnieniu. Wielu mnie upokorzyło, a nawet chcieli mnie zdeptać, ale Bóg na to nie pozwolił, bo jestem Jego dzieckiem. Rozmawiam z Nim i dziękuję Mu za wszystko, co On mi daje. Modlę się o Ducha Świętego, abym miał siłę przeciwstawiać się pokusom. Bez Pana Boga nie da się przejść życia w takim dobrym stanie, w jakim ja dzisiaj jestem. I dziękuję za to Panu Bogu.

Treny

Treny, Lamentacje, to niezwykle, wspaniałe utwory poetyckie. Ich autor należał do tych, którzy byli świadkami upadku Jerozolimy. Z treści trenów wynika, że autor nie został uprowadzony do Babilonu, lecz pozostał w kraju wraz z biedotą judzką. Zgodnie z tradycją żydowską autorem tym był sam prorok Jeremiasz.

Treść Lamentacji jest wstrząsająca. Można ją zrozumieć tylko wtedy, gdy pamięta się, w jakich okolicznościach Treny powstawały. Jerozolima została zniszczona, upadła dynastia Dawida, zburzono świątynię, jedyne miejsce kultu prawdziwego Boga. Wielu Judejczyków odstępowało wtedy od religii jedynego Pana, Jahwe i zwracało się ku bóstwom zwycięskiej Babilonii. Przeciw temu występował Jeremiasz. Podkreślał, że klęska Jerozolimy i całej Judy była karą za odstępstwo od Boga, karą za duchowy i moralny upadek narodu. Prorok jednak nie tracił nadziei na przyszłe odrodzenie. Zapowiadał, że możliwa jest odbudowa Jerozolimy, ale tylko pod warunkiem powrotu ludu judzkiego do Boga, prośby o przebaczenie grzechów, pod warunkiem szczerego nawrócenia, autentycznej, głębokiej przemiany.

Jeśli chodzi o literacką wartość Trenów – Lamentacji, to trzeba powiedzieć, że są to utwory poetyckie o nieporównywalnym pięknie. Jeden z krytyków literackich stwierdził, iż nie ma w całym dorobku światowej kultury czegoś, co można by porównać z Trenami Jeremiasza. Trenów – Lamentacji jest pięć, z czego cztery mają budowę akrostychiczną, czyli alfabetyczną. Każda strofa zaczyna się od nowej litery alfabetu hebrajskiego: alef, bet, gimel itd. To tak, jakby polski utwór zawierał kolejne strofy, rozpoczynające się od liter: a, b, c, d... aż do zet.

Ponieważ w alfabecie hebrajskim są dwadzieścia dwie litery, lamentacje Jeremiasza mają po dwadzieścia dwie strofy, za wyjątkiem

lamentacji trzeciej, która ma 66 strof, czyli trzykrotnie więcej. Tu po prostu trzy kolejne strofy rozpoczynają się na literę alef, trzy następne na literę bet, następne trzy na literę gimel itd, dwadzieścia dwie litery, razy trzy, dają 66 strof.

Budowa Trenów jest więc bardzo kunsztowna, podobnie jak budowa niektórych psalmów. Trudno oddać ją w tłumaczeniu na język polski, podobnie jak i na inne języki świata. Tak więc zarówno pod względem treści jak i pod względem formy Treny – Lamentacje są utworami wyjątkowymi, unikalnymi.

Listy od korespondenta z Polski centralnej

List 1:

Czas spędzam na czytaniu i rozmyślaniu. Coraz bliżej do wyjścia na wolność. Mam nadzieję, że ta metamorfoza, którą przechodzę, nie ulegnie zmianie. Szczerze w to wierzę i że moja noga tu więcej nie wróci „w starym wydaniu”, tylko że będę miał możliwość powrotu tutaj, aby pokazać takim, jakim ja byłem, że można się zmienić, że wiara w Jezusa Chrystusa daje każdemu możliwość zmiany życia. Dziękuję Bogu za to, że postawił na mojej drodze siostry i braci, którzy mi w tym pomogli.

List 2:

Te róże w listach maluję z miłości Bożej do was. Gdy czytałem ostatni list, łzy spływały mi po policzkach. Zrozumiałem mój błąd, bo związałem się z niewłaściwą kobietą, która mnie oszukała. Diabeł nastawił na mnie sidła, ale wyznałem mój grzech i prosiłem Boga aby mi przebaczył. Po tej porażce mam już nauczkę, wiem, że powinienem prosić Pana Boga o żonę według Jego serca. Nadal pragnę pochylać się ze współczuciem nad chorymi, pocieszać samotnych i wątpiących i nieść nadzieję tym, którzy jej nie mają.

Listy od słuchaczy z Polski zachodniej

List 1:

Pozdrawiam całe TWR. Nie sądziłem, że otrzymam odpowiedź na mój list. Całe lata mieszkalem na ulicy jako osoba bezdomna, po śmierci rodziców tak mi się życie poplątało. Nie mam do kogo wrócić, tym bardziej zwrócić się o pomoc. Mam wprawdzie rodzinę, ale kilkoro z nich prowadzi patologiczny tryb życia a z innymi nie mam od lat żadnego kontaktu, nie mam pojęcia gdzie są. Gdy trafiłem do zboru w więzieniu nie miałem zamiaru iść drogą Boga, moje plany były inne. Bóg pokrzyżował moje plany i jestem Mu za to wdzięczny ☺

List 2:

Po naszej rozmowie telefonicznej żałuję, że nie zadzwoniłem wcześniej. Nie było mi łatwo po tym, jak się zachowałem po wyjściu z więzienia. Nie mogę uwierzyć, co mi się przytrafiło, a to dlatego, że chciałem sobie sam zaplanować przyszłość i nie posłuchałem Pana. Gdy ponownie trafiłem do więzienia, Bóg chciał, że osadzono mnie w celi, w której przebywa chrześcijanin mocny w wierze. Pokutowałem, prosiłem Boga o przebaczenie, że Go zawiodłem, a On przywrócił mi godność dziecka Bożego.

List 3:

Bardzo dużo dzieje się teraz w moim życiu. Bóg uczy mnie, że nie przekreśla żadnego człowieka, że daje mu szansę nawrócenia. On nie męczy się przebaczeniem. Kiedy opuszczę zakład karny, chciałbym przyjąć chrzest. Nie martwię się o mieszkanie. Wiem kim jestem, co Bóg mi ofiaruje. On się o mnie troszczy. Wiem, jaką drogą mam podążać, aby nie doświadczać kolejnej porażki. Postanawiam trwać przy Panu Jezusie dzięki Jego mocy. Wysławiam Jego imię. Chwała Mu!

**Języki, w których nadawana jest
„Wędrówka przez Biblię”**

angielski, arabski, bengalski,
berbeski, burmański, cebuano,
CheChewa, chorwacki, czeski, czua,
duński, farski, francuski, gujarati,
hebrajski, hinduski, hiszpański,
indonezyjski, japoński, kanadyjski,
kantonezyjski, koreański, kurdyjski,
malezyjski, mandaryjski, marathi,
navaho, nepalski, norweski,
ormiański, oryjski, polski,
portugalski, quichua, rosyjski,
serbski, suachili, szwedzi, tai,
tamilski, telugu, turecki, ukraiński,
węgierski, włoski, zulu.

**Kochani Słuchacze TWR
czekamy na Wasze listy!
Jak odbieracie nasze audycje?
Co one wnoszą
do Waszego życia?**

W miarę możliwości postaramy się odpowiedzieć na każdy list i kontynuować nawiązaną w ten sposób relację. Na życzenie wysyłamy bezpłatnie Nowy Testament, literaturę chrześcijańską oraz kasety z nagraniami.

Prosimy o dołączenie następujących informacji o sobie

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych przez Stowarzyszenie
Chrześcijańskie „Impuls” Trans World Radio Polska w celach związanych z korespondencją

Imię i nazwisko:..... nr telefonu:.....

Kod pocztowy:..... Miasto:..... Adres:.....

Kraj:.....

Listy do Tymoteusza

Listy do Tymoteusza i List do Tytusa stanowią grupę pism apostoelskich zwanych „Listami Pasterskimi”. Mają one charakter duszpasterski. Apostoł Paweł pragnie przekazać Tymoteuszowi i Tytusowi porady oraz pouczenia dotyczące sprawowania opieki nad wspólnotami wczesnego Kościoła.

Chociaż listy te są adresowane do konkretnych osób, mają ogromną wartość dla całego chrześcijaństwa.

Czas napisania Listów

Apostoł Paweł napisał Listy do Tymoteusza najprawdopodobniej pomiędzy 63 a 67 rokiem po Chrystusie. Jak się przypuszcza, został zwolniony z pierwszego uwięzienia w Rzymie ok. roku 63 i przez kilka lat prowadził działalność misyjną, docierając, być może, nawet do Hiszpanii, tak jak to wcześniej planował. Właśnie w tym okresie, pomiędzy 63 a 67 r. n.e., apostoł napisał pierwszy list do Tymoteusza. Paweł pozostawił swojego ucznia Tymoteusza w Efezie, powierzając mu bardzo ważne zadanie opiekowania się tamtejszą wspólnotą. Potem postanowił wysłać swemu najwierniejszemu przyjacielowi – „synowi w wierze” – list, w którym zawarł wiele praktycznych porad, jak sprawować pieczę nad chrześcijańską wspólnotą.

Natomiast drugi list napisał i wysłał Tymoteuszowi z Rzymu, w czasie powtórnego uwięzienia, na krótko przed śmiercią, ok. 67 r. po Chrystusie. Drugi List do Tymoteusza jest ostatnim znanym nam natchnionym pismem apostoła Pawła. Zwany jest z tego powodu testamentem wielkiego „apostoła narodów”.

Okoliczności powstania Listów

Powodem napisania listów do Tymoteusza była troska

apostoła o swego ukochanego ucznia i współpracownika oraz o chrześcijańską wspólnotę w Efezie.

Paweł przyprowadził Tymoteusza do wiary w Chrystusa i uważał go za swoje duchowe dziecko, traktował go jak syna. Ojciec Tymoteusza był poganinem, matka Eunice Żydówką. Po nawróceniu Tymoteusz został ochrzczony, najprawdopodobniej przez samego Pawła, gdy przebywał on w rodzinnej miejscowości Tymoteusza, Listrze, podczas pierwszej podróży misyjnej.

W czasie drugiej podróży misyjnej Tymoteusz towarzyszył już Pawłowi i z czasem stał się jednym z najbardziej oddanych apostołowi i sprawie Ewangelii uczniów i współpracowników misyjnych.

Paweł obdarzył Tymoteusza wielkim zaufaniem, pozostawiając go w Efezie z zadaniem opiekowania się tamtejszym młodym Kościołem. Apostoł wiedział jednak, że może na niego liczyć. W listach dodaje Tymoteuszowi odwagi, apeluje, by zachował czujność wobec niebezpieczeństw grożących wierze, stanowczo dbał o czystość nauczania oraz stały duchowy rozwój wspólnoty.

Treść Listów

W Listach do Tymoteusza apostoł Paweł porusza dwa ważne zagadnienia: kwestię wiary, credo Kościoła i sprawę funkcjonowania, życia oraz działania Kościoła. Pisz o istotnych kwestiach wewnątrzkościelnych, takich jak dbanie o czystość wiary w chrześcijańskiej wspólnocie, zachowanie porządku, dyscypliny, kształtowanie właściwych relacji wewnątrz wspólnoty... Porusza także ważne sprawy dotyczące świadczenia o Chrystusie na zewnątrz Kościoła, niesienia pomocy, okazywania miłości bliźnim, praktykowania dobrych uczynków. Oczywiście, jest też w Listach do Tymoteusza wiele cennych uwag duszpastersko-praktycznych.

***Pierwszy List do Tymoteusza możemy podzielić
na pięć zasadniczych tematów:***

1. Wiara (credo) Kościoła	r. 1
2. Społeczna modlitwa, zachowanie się mężczyzn i kobiet w czasie modlitwy	r. 2
3. Przełożeni wspólnoty, organizacja Kościoła	r. 3
4. Błędna nauka w Kościele i jak jej przeciwdziałać	r. 4
5. Obowiązki osób odpowiedzialnych za stan Kościoła	r. 5 i 6

W Drugim Liście do Tymoteusza wyróżnia się następujące tematy:

1. Potrzeba męstwa w głoszeniu ewangelii	r. 1
2. Aktywność i trud w służbie Chrystusowi – obraz:	r. 2
a) syna,	
b) żołnierza,	
c) atlety,	
d) rolnika,	
e) pracownika,	
f) naczynia,	
g) sługi	
3. Odstępstwo Kościoła a autorytet Pisma Świętego	r. 3
4. Potrzeba całkowitego oddania Chrystusowi	r. 4

List od korespondenta z Polski południowej

Chociaż epidemia korono wirusa rozprzestrzeniła się na cały świat, ja przeżywam to spokojnie. Podczas telewizyjnej transmisji modlitwy w sprawie epidemii, gdy prowadzący ją całował krzyż, pomyślałam „Jezus żyje” i usłyszałam w sercu, że Jezus przyjdzie z pomocą. Czułam się lekko, a łzy leciały mi ciurkiem po policzkach, tak to przeżyłam. Dostęp do Internetu mam w telefonie i uczę się odnajdywać audycje. Pozdrawiam, życzę Wam błogosławieństwa Bożego i czekam jak zwykle na list.

Księga Ezechiela

Autor

Ezechiel pochodził z rodu kapłańskiego (Ezech. 1, 3). Nie służył jednak w świątyni, gdyż został uprowadzony do niewoli babilońskiej, za panowania króla Jechoniasza (II Król. 24, 10 – 16).

W ciągu dwunastoletnich rządów ojca Jechoniasza, Jojakima, nastąpiła pierwsza deportacja Judejczyków, w czasie której do Babilonii został zabrany Daniel, natomiast Ezechiela uprowadzono do Babilonii w czasie drugiej deportacji, po zaledwie trzech miesiącach panowania Jechoniasza, w roku 597 przed Chrystusem. Wspólnie z innymi wygnańcami zamieszkał w Tell – Abib nad kanałem Kebar (1, 3; 3, 15), gdzie w piątym roku niewoli, tj. w r. 592 miał wielką wizję rydwanu Bożego z Chwałą Bożą i równocześnie został powołany na proroka (1, 1 – 28; 2, 1 – 7). Przez okres ponad dwudziestu lat pełnił swą służbę wobec rodaków na obczyźnie; ostatnie słowo prorockie wypowiedział w roku 570 (29, 17). Jego dalsze losy nie są nam znane, nie wiemy kiedy ani w jakich okolicznościach nastąpiła jego śmierć.

Ezechiel zaliczany jest do grupy proroków „większych”. Jego imię (hebr. Jechezqel) znaczy: „Bóg jest mocny”, albo „Bóg czyni mocnym”. Charakter jego prorostw najlepiej określa symboliczne widzenie, w którym Bóg kazał mu połknąć zwój z wypisanymi na nim słowami: narzekania, wzdychania i biadania (2, 8 – 3, 3). W Babilonii życie wygnańców pod względem materialnym stawało się z dnia na dzień znośniejsze, a nawet można było myśleć o bogaceniu się i dobrobycie, za to nastrój duchowy Judejczyków nie rokował pomyślnej przyszłości. Przede wszystkim wygnańcy nie zrozumieli głównych przyczyn upadku: odstępstwa od Boga i nieposłuszeństwa względem Jego woli. W dodatku pod wpływem optymistycznych zapowiedzi fałszywych proroków, którzy zasiewali w sercach złudne nadzieje o rychłym końcu niewoli, nie myślano

o pokucie i szczerym nawróceniu się do Boga.

Ezechiel działał współcześnie z Jeremiaszem i Danielem. Jeremiasz był już w tym czasie starszym człowiekiem. Rozpoczął swą misję za panowania króla Jozjasza, po upadku Jerozolimy pozostał wraz z ubogimi niedobitkami w Judei, a potem, przymuszony przez nich, wyemigrował wraz z nimi do Egiptu, dalej głosząc Słowo Pańskie. Daniel, uprowadzony do niewoli już w czasie pierwszej deportacji, jako młody człowiek został zabrany na dwór króla babilońskiego i przebywał tam przez dłuższy czas, zostając zarządcą kraju, prawą ręką króla, kimś w rodzaju dzisiejszego premiera. Natomiast Ezechiel, uprowadzony do Babilonii w czasie drugiej deportacji, przebywał wśród judzkich wygnańców osadzonych nad kanałem Kebar, wypełnionym wodami wielkich rzek Eufratu i Tygrysu. W Psalmie 137 czytamy: „Nad rzekami Babilonu – tam myśmy siedzieli i płakali, kiedyśmy wspominali Syjon. Na topolach tamtej krainy zawiesiliśmy nasze harfy...” (Ps.137, 1 – 2). W tym samym czasie przebywający wśród wygnańców Ezechiel wołał: „Otworzyły się niebiosa i doświadczyłem widzenia Bożego”. W trudnych warunkach wygnania prorok przekazywał swemu ludowi Słowa, które objawił mu Bóg.

Jeremiasz, Ezechiel, Daniel, byli prorokami, działającymi w tym samym, trudnym czasie wygnania, ale każdy z nich miał do wypełnienia szczególne zadanie. Każdy z nich oddziaływał na inną grupę wygnańców: Jeremiasz głosił Słowo Pańskie niedobitkom pozostałym w Judzie, potem przebywającym w Egipcie, Daniel oddziaływał na tych, którzy znaleźli się w stolicy Babilonii i skupieni byli wokół dworu babilońskiego króla, natomiast Ezechiel działał wśród wygnańców osiadłych w dorzeczu dolnego Eufratu i Tygrysu. Prawdopodobnie trzech wielcy prorocy nigdy się nie spotkali, a jednak ich słowa składają się na jedno zgodne poselstwo, gdyż wszyscy przekazywali, w natchnieniu, słowa żywego Pana, Boga Izraela.

Poselstwo

Księga Ezechiela ma wielkie znaczenie teologiczne. Podkreśla prawdę, że Bóg jest święty. Świętość pobudza Boga do działania i domaga się pełnego uznania od wszystkich ludzi – zarówno od Izraelitów, jak i od pogan. Poselstwo Księgi Ezechiela jest określane jako najbardziej uduchowione spośród wszystkich ksiąg prorockich, gdyż skoncentrowane jest w najwyższym stopniu na samym świętym, jedynym, prawdziwym Bogu. Niektórzy bibliści stwierdzają, że Ezechiela można nazwać prorokiem Ducha Świętego, Izajasza – z uwagi na obfitość treści mesjańskich – prorokiem Syna Bożego, natomiast Jeremiasza – prorokiem Boga Ojca.

Jednak także w prorocत्वach Ezechiela znajdujemy treści mesjańskie. Mesjaszem będzie przyszły Dawid, odziany w szatę pasterską, który będzie paść owce w sprawiedliwości, miłości i w obfitości dóbr (36, 26). Wszyscy wrogowie ludu izraelskiego zostaną wtedy zwyciężeni. Proroctwa Ezechiela mają cechy apokaliptyczne. Stanowią bliskie źródło dla Księgi Objawienia Jana, w której znajdujemy wiele obrazów i symboli, zaczerpniętych z wizji Ezechiela.

Trzech było proroków izraelskich, którzy przemawiali w imieniu Pana, przebywając poza Ziemią Obiecaną: Ezechiel, Daniel i Jan, wielki Wizjoner z Wyspy Patmos. Wszyscy trzej pozostawili nam wielkie wizje apokaliptyczne. Posługiwali się językiem symbolicznym, obrazowym, nie mogąc w zwykłych słowach opisać wielkości Bożej chwały. Ezechiel widział oczyma wiary obłok chwały Bożej, wypełniający świątynię Pana, widział także przyszłą chwałę nadchodzącego Bożego Królestwa. Apostoł Piotr w swym pierwszym liście napisał o prorokach, iż działał w nich Duch Chrystusowy, i że przepowiadali oni „cierpienia przeznaczone dla Chrystusa i mające potem nastąpić uwielbienie” (I Piotr. 1, 11). Wydaje się, że Ezechiel, wyraźniej niż inni prorocy, widział oczyma wiary przyszłą chwałę Pana. Stąd nazywa się także Ezechiela „prorokiem

Bożej chwały”.

Niektórzy komentatorzy nazywają Ezechiela jeszcze inaczej, mówią o nim jako o „duszpasterzu wśród proroków”. Dowiadujemy się z jego księgi, że został przeznaczony na stróża nad pokoleniami izraelskimi (3, 17; 33, 7). Starsi ludu przychodzili do niego, by w smutnym położeniu szukać u niego rady (8, 1; 14, 1). Ezechiel rozstrzygał ich sprawy, szczerze i odważnie piętnował występki ludu, nawet te zakryte przed ludzkim okiem (8,12; 9,9; 11,15), w związku z czym spotykał się z niechęcią, a nawet przesławianiami.

Jeszcze jedno trzeba podkreślić: wbrew poglądom niektórych krytyków, że Ezechiel był wizjonerem cierpiącym na urojenia, chorobliwym fantastą, czy nawet epileptykiem – sama treść jego proroctw i zgodność jego wypowiedzi z faktami historycznymi dowodzą niezbicie, że posiadał on niezwykły zmysł rzeczywistości. Owszem, prorok posługuje się wyjątkowym językiem, pełnym symbolicznych obrazów, śmiałych hiperboli, niezwykłych przenośni, ale jednocześnie proroctwo Ezechiela dzieli się w sposób wyjątkowo uporządkowany, logiczny, tak pod względem treści, jak i chronologii:

We wstępnej części (r. 1 – 3) przedstawiona jest wizja, w czasie której prorok otrzymuje posłannictwo od Pana.

W pierwszej głównej części (r. 4 – 24) zawarte są groźby pod adresem występnej Jerozolimy i ludu judzkiego, jeszcze z czasów przed oblężeniem Jerozolimy.

W drugiej części (r. 25 – 32) Ezechiel wypowiada proroctwa o narodach pogańskich.

W części trzeciej, końcowej (r. 33 – 48) prorok opisuje wygląd nowej świątyni, nowej służby Bożej i ukazuje przyszłą chwałę Nadchodzącego Królestwa.

List do Tytusa

Autor: Apostoł Paweł

Data napisania: ok. 66 r. n. e.

Okoliczności powstania Listu

Po wyjściu z pierwszego uwięzienia rzymskiego apostoł Paweł udał się w podróż misyjną, która przypadła na lata 64 - 67 n.e. Jak wynika z treści 5 w. 1 rozdziału Listu do Tytusa, apostoł założył wtedy, w czasie kilkuletniej swojej działalności, poprzedzającej drugie uwięzienie, wspólnotę na Krecie. Odjeżdżając, pozostawił tam Tytusa, jako swego przedstawiciela i kontynuatora rozpoczętego dzieła.

Nie wiemy, jak długo apostoł Paweł przebywał na Krecie. Niewiele też wiemy o Tytusie, którego znamy jedynie z krótkich wzmianek w listach apostoła Pawła. Dzieje Apostolskie w ogóle o Tytusie nie wspominają, chociaż był on współpracownikiem Pawła już w czasie wcześniejszej działalności apostoła. Wiemy, że Księga Dziejów Apostolskich koncentruje się na dwóch postaciach: apostołe Piotrze, w pierwszej części, i apostołe Pawle, w drugiej. Jednak nie ukazuje pełnych losów nawet tych dwóch największych misjonarzy wczesnego Kościoła. Autor Dziejów, Łukasz, starał się bowiem opisać przede wszystkim zwycięski pochód Ewangelii poprzez świat. Nie koncentrował się więc na postaciach ludzi, nawet największych apostołów, lecz na działaniu Ducha Świętego, dzięki któremu Ewangelia rozprzestrzeniła się i powodowała gwałtowny rozwój Kościoła Jezusa Chrystusa.

Dzięki zawartej w Liście do Galacjan relacji Pawła z soboru apostolskiego w Jerozolimie wiemy, że już wtedy Tytus towarzyszył Pawłowi. Apostoł przedstawił w Jerozolimie Tytusa jako wzór nienagannego chrześcijanina, nawróconego z pogaństwa. Tytus był też współpracownikiem apostoła w czasie jego trzeciej

podróży misyjnej. Był kurierem, przekazującym listy Pawła Koryntianom, i był bardzo użyteczny dla apostoła w czasie jego wielkiej kampanii misyjnej w Efezie.

Wkrótce po pozostawieniu Tytusa na Krecie apostoł Paweł napisał do niego list, zawierający wskazówki, jak opiekować się tamtejszą młodą wspólnotą chrześcijan.

Porównanie postaci Tymoteusza i Tytusa

Tymoteusz i Tytus byli młodymi przywódcami Kościoła, przygotowani do służby kaznodziejskiej i duszpasterskiej przez apostoła Pawła. Obaj nawrócili się dzięki Pawłowi; to on przypro-wadził ich do Chrystusa. Apostoł nazywa ich obydwu synami, „synami w wierze.”

Do obydwu napisał Paweł listy. Znaleźć możemy dwa Listy do Tymoteusza i jeden do Tytusa. Nazwano je "Listami Pasterskimi", dlatego, że apostoł udziela w nich Tymoteuszowi i Tytusowi wielu cennych rad, pouczeń i wskazówek, jak opiekować się lokalną wspólnotą Kościoła.

Listy Pasterskie są i dla nas, dzisiaj, źródłem fundamentalnych prawd odnośnie organizacji i funkcjonowania kościołów lokalnych. Mamy dzisiaj wiele książek na temat organizacji Kościoła. W Piśmie Świętym znajdują się tylko trzy krótkie listy omawiające ten temat. A jednak właśnie Listy do Tymoteusza i List do Tytusa zawierają to, co Kościołowi jest najbardziej potrzebne. Mówią bowiem nie tyle o metodach zarządzania Kościołem, co o głębszych, duchowych kwestiach związanych z funkcjonowaniem Kościoła.

Nie wiemy zbyt wiele ani o Tytusie, ani o Tymoteuszu. Z tonu listów Pawła możemy jedynie odgadnąć, że Tymoteusz był człowiekiem bardzo wrażliwym, potrzebującym ciągłej zachęty i wsparcia, natomiast Tytus był bardziej samodzielny, silniejszy psychicznie, bardziej odważny i zdecydowany.

Tymoteusz był synem Żydówki i apostoł obrzezał go, o czym wiemy z relacji Dziejów Apostolskich, natomiast nie dopuścił do obrzezania Tytusa, który z pochodzenia był poganinem. Apostoł pisze o tym w Liście do Galacjan i tam też znajdujemy takie jego słowa:

„Ani obrzezanie, ani brak obrzezania nie ma znaczenia, tylko to, by zostać nowym stworzeniem w Jezusie Chrystusie.”

Apostoł Paweł mówił, że chce być wszystkim dla wszystkich, byle by tylko doprowadzić chociaż niektórych do wiary w Chrystusa. Dla Żydów Paweł chciał być Żydem, dla pogan chciał być jak poganin. Obrzezał Tymoteusza, by móc wraz z nim nauczać w synagogach. Ale gdy w Jerozolimie w czasie soboru apostołskiego ważyły się losy Ewangelii jako Dobrej Nowiny o zbawieniu dla wszystkich, zarówno Żydów, jak i pogan, Paweł odmówił obrzezania Tytusa.

Apostoł Paweł nie przywiązywał wielkiej wagi do zewnętrznych obrzędów. Istotę chrześcijaństwa widział w żywej, osobistej więzi wierzącego człowieka z Jezusem.

Chrześcijaństwo nie polega na wypełnianiu drobiazgowych przepisów, zasad i obrzędów. Chrześcijaństwo to życie na co dzień w bliskiej, osobistej więzi z Jezusem Chrystusem.

Temat Listu:

W Liście do Tytusa wyrysowany jest obraz Kościoła Jezusa Chrystusa, Kościoła Nowego Testamentu. Zgodnie z nauką apostoła Pawła, Kościół powinien cechować się:

- 1) uporządkowaną organizacją,
- 2) wyznawaniem zdrowej nauki
- 3) prowadzeniem czystego życia, gotowością do czynienia dobra, wypływającą z miłości.

Taki jest obraz Kościoła Chrystusowego, jaki ukazuje nam List do Tytusa.

W Listach do Tymoteusza apostoł Paweł pisał przede

wszystkim o potrzebie wykładania prawidłowej, zdrowej nauki w Kościele. W Liście do Tytusa mowa jest przede wszystkim o potrzebie Bożego porządku w funkcjonowaniu Kościoła. Kluczowym werselem Listu jest piąty wiersz pierwszego rozdziału, gdzie czytamy, jak Paweł zwraca się do Tytusa:

„Zostałem cię na Krecie po to, abyś uporządkował rozpoczęte prace i w miastach ustanowił starszych, tak, jak ci poleciłem.”

Zadaniem Tytusa było wprowadzenie porządku, ładu, w funkcjonowaniu Kościoła na Krecie.

Treść Listu:

W pierwszym rozdziale Listu do Tytusa apostoł Paweł pisze o potrzebie dobrej organizacji Kościoła.

W rozdziale drugim apostoł podkreśla znaczenie zdrowej, zrównoważonej nauki, nauki wpływającej wprost z Bożego Słowa. W pierwszym wierszu rozdziału drugiego czytamy: „Ty zaś głos to, co jest zgodne ze zdrową nauką.” Kościół może wzrastać duchowo tylko wtedy, gdy jest w nim prowadzone biblijne, zdrowe nauczanie.

W rozdziale trzecim akcent pada na wypełnianie dobrych czynów. W pierwszym wierszu trzeciego rozdziału czytamy: „Przypominaj im, że powinni podporządkować się zwierzchnim władzom, słuchać ich i okazywać gotowość do wszelkiego dobrego czynu.”

Tak więc Kościół Chrystusa powinien być uporządkowaną, dobrze zorganizowaną wspólnotą, ciągle rozwijającą się duchowo dzięki „karmieniu się” zdrową, biblijną nauką, wspólnotą gotową do wszelkiego dobrego czynu, demonstrującą na zewnątrz swoją wiarę i oddanie Chrystusowi poprzez życie i działanie nacechowane dobrocią i miłością.

Musimy przyznać, że bardzo trudno byłoby nam dzisiaj wskazać Kościół, który by spełniał owe trzy główne kryteria, sformułowane przez apostoła Pawła: uporządkowaną organizację,

zdrową naukę i gotowość do czynienia dobra. Często dzieje się tak, że któryś z kościołów akcentuje jedno, inny drugie, np. jeden - potrzebę wypełniania dobrych uczynków, a drugi - konieczność zachowania czystości biblijnej nauki. Przypatrzmy się więc trochę bliżej trzem, sformułowanym przez apostoła, kryteriom Kościoła chrześcijańskiego.

Po pierwsze, Kościół ma być uporządkowaną, dobrze zorganizowaną wspólnotą. Całą organizację i życie Kościoła powinien cechować porządek, ład, podział odpowiedzialności i działań. Wiele na ten temat pisze apostoł Paweł także w Listach do Koryntian. Kiedy wspólnota Kościoła nie jest dobrze zorganizowana, to albo panuje zamieszanie, chaos, albo dzieje się tak, że wszystkim zajmuje się jedna, lub zaledwie kilka osób, ogromnie przeciążonych i przepracowanych.

Kościół powinien być uporządkowaną wspólnotą. Nie ma tu miejsca ani na samowolę, na robienie przez wszystkich tego, co im się żywnie podoba, ani na bezczynność ogromnej większości i „zaharowywanie się” przełożonego lub kilku współpracujących z nim osób.

Po drugie, Kościół potrzebuje zdrowej nauki. Tylko zrównoważone, biblijne nauczanie gwarantuje prawidłowe funkcjonowanie Kościoła. Tylko Boże Słowo, właściwie wykładane, zapewnia duchowy rozwój pojedynczych członków wspólnoty i całego Kościoła. Przełożeni wspólnoty, księża, pastory, starsi, powinni inwestować przede wszystkim w budowanie duchowej konstrukcji Kościoła, powinni nauczać wszystkich jak żyć na codzień z Bogiem. Nie może być tak, że większość czasu zajmują przełożonym sprawy materialne, organizacyjne, techniczne, związane z administrowaniem budynków kościelnych, z finansami, remontami, inwestycjami... Owszem, są to ważne sprawy, ale niepomierne ważniejsze jest dbanie o duchowy rozwój wspólnoty.

Po trzecie, Kościół, jako wspólnota wierzących powinien być gotowy do czynienia dobra, do udzielania praktycznej pomocy

wszystkim, którzy są w potrzebie. Nie wystarczy mieć dobrą organizację wewnątrz wspólnoty, nie wystarczy dbać o czystość głoszonej nauki, potrzebne jest praktyczne działanie. Dobre relacje we wspólnocie i karmienie się duchowym pokarmem Bożego Słowa powinny owocować dobrymi czynami, dzięki którym miłość Chrystusowa jest przekazywana bliźnim. Jest wielu ludzi, którzy potrzebują pomocy zarówno w wymiarze duchowym, jak i materialnym. Kościół powinien być przodownikiem w niesieniu praktycznej pomocy wszystkim potrzebującym.

Kościół, który posiada te trzy cechy: właściwą organizację, zdrową naukę i czynienie dobra, jest Kościołem biblijnym, Kościołem zbudowanym na fundamencie Ewangelii, Kościołem Jezusa Chrystusa.

Tak, w wielkim skrócie, przedstawia się poselstwo Listu ap. Pawła do Tytusa.

Struktura Listu

I. Właściwa, uporządkowana organizacja Kościoła	r. 1
1. Wstęp	w. 1 - 4
2. Rola i zadania przełożonych, jako "odpowiednich osób powołanych do pełnienia odpowiednich zadań"	w. 5 - 9
3. Zła reputacja Kreteńczyków	w.10 - 16
II. Rola Bożego Słowa w życiu Kościoła
r. 2
1. Potrzeba „zdrowego nauczania”	w. 1 - 10
2. Znaczenie głoszenia Bożej łaski	w.11 - 15
III. Kościół jako wspólnota czyniących dobro
r. 3
1. Dobre czyny jako wynik i dowód przyjęcia Bożej łaski	w. 1 - 7
2. Znaczenie dobrych czynów dla teraźniejszości i przyszłości wierzących	w. 8 - 15

Programy nadawane w czasie zimowym 2020/21 roku
przez „Impuls” TWR Polska:
w okresie: 01.11.2020 r. - 26.03.2021 r.

Fale średnie **1467 kHz**

21:45 - 22:15

Pn	„Wędrowka przez Biblię”
Wt	„Wędrowka przez Biblię”
Śr	„Wędrowka przez Biblię”
Cz	„Wędrowka przez Biblię”
Pt	„Wędrowka przez Biblię”
So	(-)
N	„Sedno” wg "In Touch" Charlesa Stanleya

Naszych programów w szerszym wyborze mogą Państwo słuchać
w internecie - pod adresami:

<http://www.twr.osw.pl> oraz <http://ttb.twr.org> lub <http://www.twr360.org>

Nasz e-mail: ***itwrrp@poczta.onet.pl*** oraz telefon: ***(+48) 601 400 892.***

LISTOPAD	GRUDZIEŃ
<i>Księga Izajasza</i>	<i>2 List do Tesaloniczan</i>
2.11.2020 38 - 39	1.12.2020 1:6 - 10
3.11.2020 40	2.12.2020 2:1 - 6
4.11.2020 41 - 42	3.12.2020 2:7 - 14
5.11.2020 43 - 44	4.12.2020 2:15 - 3:5
6.11.2020 45 - 46	7.12.2020 3:6 - 13
9.11.2020 47 - 48	8.12.2020 4:1 - 12
10.11.2020 49:1 - 50:3	9.12.2020 4:13 - 18
11.11.2020 50:4 - 51:23	10.12.2020 5:1 - 11
12.11.2020 52:1 - 53:1	11.12.2020 5:12 - 28
13.11.2020 53:1 - 7	14.12.2020 1:1 - 12
16.11.2020 53:5 - 54:17	15.12.2020 2:1 - 17
17.11.2020 55:1 - 13	16.12.2020 3:1 - 18
18.11.2020 56:1 - 57:13	<i>Księga Jeremiasza</i>
19.11.2020 57:14 - 58:14	17.12.2020 1:1 - 3
20.11.2020 59:1 - 60:22	18.12.2020 1:4 - 19
23.11.2020 61:1 - 62:12	21.12.2020 2:1 - 37
24.11.2020 63:1 - 19	22.12.2020 3:1 - 25
25.11.2020 64:1 - 65:2	23.12.2020 4:1 - 6:30
26.11.2020 65:3 - 66:24	24.12.2020 7:1 - 8:23
<i>1 List do Tesaloniczan</i>	25.12.2020 9:1 - 11:23
27.11.2020 Wstęp	28.12.2020 12 - 24
30.11.2020 1:1 - 5	29.12.2020 15 - 17

GRUDZIEŃ	STYCZEŃ
<i>Księga Jeremiasza</i>	<i>1 List do Tymoteusza</i>
30.12.2020 18 - 19	22.01.2021 1:8 - 14
31.12.2020 20 - 22	25.01.2021 1:14 - 20
STYCZEŃ	26.01.2021 1:20 - 2:7
<i>Księga Jeremiasza</i>	27.01.2021 2:7 - 15
1.01.2021 23 - 25	28.01.2021 3:1 - 7
4.01.2021 26 - 28	29.01.2021 3:8 - 15
5.01.2021 29 - 30	LUTY
6.01.2021 31 - 32	<i>1 List do Tymoteusza</i>
7.01.2021 33 - 36	1.02.2021 3:16 - 4:10
8.01.2021 37 - 39	2.02.2021 4:11 - 16
11.01.2021 40 - 44	3.02.2021 5:1 - 10
12.01.2021 45 - 48	4.02.2021 5:9 - 23
13.01.2021 49 - 52	5.02.2021 5:24-6:5
<i>Treny</i>	8.02.2021 6:6 - 21
14.01.2021 1:1 - 12	<i>2 List do Tymoteusza</i>
15.01.2021 1:12 - 3:4	9.02.2021 1:1 - 11
18.01.2021 3:4 - 5:22	10.02.2021 1:12 - 2:2
<i>1 List do Tymoteusza</i>	11.02.2021 2:3 - 10
19.01.2021 Wstęp	12.02.2021 2:11 - 19
20.01.2021 1:1 - 4	15.02.2021 2:20 - 3:2
21.01.2021 1:5 - 10	

LUTY	MARZEC
<i>2 List do Tymoteusza</i> 16.02.2021 3:3 - 7 17.02.2021 3:8 - 17 18.02.2021 4:1 - 6 19.02.2021 4:9 - 23 <i>Księga Ezechiela</i> 22.02.2021 1:1 - 28 23.02.2021 2:1 - 3:27 24.02.2021 4:1 - 5:17 25.02.2021 6 - 7 26.02.2021 8 - 9	<i>Księga Ezechiela</i> 4.03.2021 17 - 18 5.03.2021 19 - 20 8.03.2021 21 - 22 9.03.2021 23 - 24 10.03.2021 25 - 26 11.03.2021 27 - 28 12.03.2021 29 - 30 15.03.2021 31 - 32 16.03.2021 33 17.03.2021 34:1 - 36:29 18.03.2021 36:30 - 37:28 19.03.2021 38:1 - 39:20 22.03.2021 39:21 - 40 23.03.2021 41 - 48
MARZEC	
<i>Księga Ezechiela</i> 1.03.2021 10 - 11 2.03.2021 12 - 13 3.03.2021 14 - 16	<i>List do Tytusa</i> 24.03.2021 1:1 - 4 25.03.2021 1:3 - 6 26.03.2021 1:7 - 11
Nasz adres: „Impuls” TWR ul. Kłodnicka 2 PL-54-217 Wrocław Tel: 601 400 892 Fax: 71/351 39 73 e-mail: itwrp@gmx.net e-mail: itwrp@poczta.onet.pl	

Impuls Polska
 Redakcja broszury
 Marek Cieślak